

S e n g e l i s t ä

W i r t t ä.

Ensimäinen:

D! minun Jumalan! mitäs Se
ajattelet, &c.

Toinen:

D! sitä onnettomutta, &c.

Kolmas:

S ä ä = W e i s u.

Weljet, Sisaret kaikki, kuin tässä
olemme, &c.

Unnetut

Paawali Matin Pojalda Korhoiin
Rautalammin Pitäjässä.

W i i p u r i s s a.

E n s i m m ä i n e n .

B. 1.

D ! minun Jumalan! mitäs Se ajattelet
Tästä mun veisustan, jota nyt laulelen. Ah!
sallinettos sinä o, suuri Jumala! Ett' arvan
suuni minä ja veisull walitan.

2. Voi minun sydändäni, koston ajattelen
Mun endist elämäni, ja muista mielehen Ju-
malan sanan saarna, jonga me kuulimme, Ja
myös se Ruoiffin rauha, jos ennen elimme.

3. Me olem unhehtanet sen kaiten hywyden,
Kuin meit on noudattanut, ain pyhtän pyhyden
Saarnat ja Kirkko psalmit, jo itse Raamattu
Meill' kaitill' oliwalmit kuisuman laitettu.

4. Jo lapsudesta kofta on armo aljettu, Ja
wanhutehen saakka ain' meillen tarjottu, Eill'
kosta ulostulim äitimme kohdusta, Ja vielä
heilot olim, niin me jo Kastesa.

5. Sen pyhän liiton armo olemme saanehet,
Adamin saastaisuden pois pääldäm heittönet,
Luwannet puolestamme, wannottulla walalla,
Ett' kaitest woimastamme seurata Jesusta.

6. Waan niin kuin heikko liha ei taidasei-
soa, Kuin se Wanhurskas Pyhä on melidä
waatiwa, Niin uudistuksen armo sen päällen
seurawa, Meild' kaitild' saada taitan Jesuksen
pöhdällä.

7. Laki on ulostullut töhdösä woimasa, Ja
aina ilmi ollut, myös meidän seasa: Se ih,

moittavi meillen wiha ja rangaistus, Ja saat-
ta synnin tunnoon elämän parannus.

8. Ewangeliumin sanan ihana ilmoitus,
Myös usasti kuullan, ja armon lupaus, Kuin
meillen rauhan saarna ja uskon uudista, Eikä
lain saarnan anna meit perät kulutta.

9. Siis wanhat isälliset mailman päiwistä,
Jo tosin kyllän saonet, ja hänen ilosta! Nu-
koikat wiraasti, ettei te erhehdyis H^ERasta
J^Esuksesta, ja Taiwan toiwosta.

10. Se nuori kaunis kansa, nuoruden aa-
mulla, Andakat teitä löytä manna kokomaata,
Älkät myös odottako puolipäiwän saakka, Kuin
manna pojessula pahuden heljestä.

11. Jos neljätöistä vuotta olette palwellet
Mailman labaita, ja händä seurannet, Jou-
tukat, kiruhtakat kans pyhän Jakobin, Ja pe-
rät unhohtakat palwelus labonin.

12. Yhdeinen kansa, kaikki te nuoret wan-
hain kans, Riitosta, rukousta hartast harjoita-
kat; Muutoin ei sowi tulla yhdengän taiwasen,
Kuin ei täs tahdo olla seuraja J^Esuksen.

S o i n e n.

Weis. kuin: O! Jesu Christe wiatoin 26. Psalm. 387.

v. 1.

O! sitä onnettomutta, Kuin näin H^ERan
armo tuhlatan, Jota hän meillen tarisse, Kos-
ka sen synniks nautisse.

2. Kuin H^ERan luotui päiwä, Sabbathi

Ja myös Jublia, Synneissä suuris wietetän, Ja
pöyhennuksen saatetan.

3. Joit' hän on meille säättänyt, Ja ar-
mostansa andanut, Ett' silloin muista muinais-
set, Ne rikon synnit hirmuiset.

4. Waan se on tosin muutettu, Ja synnin
päiwäks salattu, Sill' tehdyn syndi enemmän,
Ruin muina päimin muutamain.

5. Silloin pahat kaikki kokowat, Ja heidän
joukkons joutumat, Joita on synnin palvelus,
Ja kaikinainen saastaisuus.

6. Siinä kiukutaan ja kiroilan, Juowutan,
nii myös tapellan, Jos joku heitä nuhtelis,
Sen päällä he kohta karkaisis.

7. Jos joku päiwän alusa, On elän HERR-
ran pelwosa, Jo tosin ehtopuolella, Hän syn-
diin itsens kiruhta.

8. Moni tienyt kyll on lapsudest, Jumal-
lan wihan uhkaukset, Waan wahan niitä wäl-
tänyt Ja itsiänsä säästänyt.

9. Niin' walmis pahut täyttämän, Syndistä
seura pitämän, Ei ajatellen ensingän, Palkka
kuin seura synnin päällä.

10. Mond' kaunist saarna Paimenden, On
julki tuotu kansallen, Waan ei ole niitä totel-
tu, Eik' opiksemme otettu.

11. Se Ninimen kaunis kaupungi, Jos' oli
paljon syndisti. Kosk' Jona kerran ainoast, Heill
saarnais HERRan uhkaust.

12. Niin he katuman kiruhdit, Ja HERR-

ran tygö jouduhtit, Kans wältit wihan ansa-
tun, Ja rangastuksen uhkatun.

13. Kuing' sullen Käynen Suomen Maa,
Kuin sanan aina kuulla saa, Eikö sä pelkä
kostoja, Ja HErran armon loppua.

14. Jo alkoi aika nähdä, Jolla hän tah-
doi rangaista, Waan heitti helpon kuitengi,
Odotain ongo katuvi.

15. Waan kuin ei kuulu katumust, Eik tu-
le harrast rukoust, Niin vielä wiisa wiimeingi,
Ansaitan aina kowembi.

16. Sillä sen kaikki tietäisit, Ettei hän sää-
stä syndisit, Ne ajalliseft rangaitan, Ja ijai-
sefti waiwatan.

17. Waan joka katu syndinsä, Ja tunde
pahat tegonsa, Ei se HErralda hyljätä, Waan
taiwan koton korjatan.

18. Niin kuin teki se Dawidi, Jollen jo
armo annettin, Ja ristin päälle Rydwäri, Joll'
Paradisi luwattin.

19. Siis hywä tehdä pyytäkäm, Jesust
ain' auksem huutakam, Joka on armon anda-
ja, Ja palkan oikia jakaja.

20. Ett me sen hywän saisimme, Ja pahan
wältä woisimme, Johon meill' armo lainatton,
Jesús se kaikkein sowindo.

H ä ä . W e i s u .

Weisataan tuin: Psalm. N:o 262.

Wesjet, Sisaret kaikki, tuin tässä olemme,
Ja tähän seuran ratki kokoon tulimme, Tain
pidon kaunistukseks' wiettämän tämä hetki, Myös
niiden huwitukseks', jolt' tämän walmisti.

2. Waan ensin muistakamme, sen pöydän
Herran päällä, tuin nämät lahjat meillen ar-
mostans annoit täällä, Waan millä usfalluksell
me niiden tygö käym, Ellemme huokauksell joh-
data mielemme.

3. Hän rawitse kaikki myös luondokappalet,
Ne kaikkiin halwimmattin, pojill myös karnehen
Suloisest suojan anda, eik' ylönnanna heitä,
Kost' he myös owat totta hänen kadensä töitä.

4. Waan hän meitä luonut järjen ja toimen
kans, Kielen ja äänen suonut, että hänen lah-
jojans Riitoksella mastanotta, nautita kohtullis-
sest, Ja händä kunnioitta aina armojans edest.

5. Milläs me eroitamme luoduišta halwimist,
Itsem ja ilmoitamme luondomme järjellist,
Sollei rukouksilla, menoill toimellisill, Nöyräl-
lä kätöksillä, weisull hengellisill.

6. Jos ei taas ääni pauha, juur kaikkein
tykönä, Ja kieli taida laula kirjoitus-weisuja,
tuin sielun, hengen woima sen päälle työtä te-
ke Niin ääni kaunist soiva, ei paljon merkisse.

7. Ei HERRa sitä katso, kuinga sanat kuu-
luwat, Eikä ainoastans tahdo meidän äänen

paubinat, Waan sanan woima saakon, ja ää-
ni liikuttakon, Sydämet herättäkön, horiafen
kiitoksen.

8. Että sydyn sytytetty kiitoksen halusta, Ja
meille liikutettu hartauden woimasta, Ain' ylit-
sekäwis kaiten suun, Kielen selityksen, Ja ää-
nen toimituksen wäkewäst woitaisi.

9. Kufin on kuulla saanut Jumalan sana-
sta, Jokainen sen myös tienyt jo ruoka-lu-
guista, Ettem me koskan söisi ylönpaldisudes,
Ja watsam palvelisi, hekuman wäärpdes.

10. Niin ettei turmelluksi terweys tulisi,
Kuin ruumin jäsenillä, luonostans olisi, Jos
se niin tapahdui pääll tunnon ilmoituksen, niin
se myös myötans tuopi kowan rangaituksen.

11. Niin myös pidon tärwän owat walmis-
tanet, ja jälken wanhan tawan, wieraita kut-
sunet, Muistoksi kuin on nähnyt, ruuminsa
hedelmästä, Sen kuin nyt täs on tehnyt Awio-
rakennusta.

12. Ei hekän sitä soisi, että joku pahennus,
Kuin murhen heillen soisi, wieralda tapahduis,
Sen itse kufin taita ymmärtä itsestänsä, Jo-
kainen myös sen tietä, juur kohdastansa.

13. Waikka se tapahtupi täällä kyllä usiast,
Kuin ruumis kyllän saapi, ja ruoka runsahast,
Niin pahat pahennukset jo silloin wallall owat
Kiidat ja kiroukset myös uldsnousewat.

14. Sentähden Jumalalda hää päiwäks hyl-
jätän, Ja Raikkivaldialda myös ylönkatsotan,
Ne heitot huokaukset, kuin niisä edestuodan,
Ja kaikki palvelukset leiwottomaks lehdän.

15. Sentähden kaunihisti ja niinkuin Chr:
stityt, Jolla raitihisti pitokäm häitä nyt, Et:
tä HERRa leppisesti katsoisi meidän päällem,
Ja meidän huokaukssem kelpaisi hänellen.

16. Ja nämät nuoret raiti, joidenga
muistoksi Tai merkkillinen hetki on tullut teh:
dyksi, Myös saisit siunauksen, onnen ja me:
nestyksen, Tai olkon toivotukssem, ja suokon
Jumala.

17. Jloiset ikäpäivät HERRa heill' anda:
kon, Edut ja lahjat hyvät armostans lainat:
kon, Että he iloitfit Amio-onnestansa, Taidol:
la riemuitsisit toinen toisestansa.

18. Raiken wihamiesten neuwot heitä käy:
kdn ohitsen, Pahan suopain myös toivot heill'
tulkon hywäksi Tai liiton HERRa suuri sen
kyllä tehdä taita, Hänen Engeleins juuri pal:
weluksen kautta.

19. Jumala Pyhä Hengi myös heitä hal:
litkon, Koko myös eläimöngin wioista warjel:
kon, Että he eläisit pyhydes ja puhtaudes, J:
känäns kuin seisoiswat sinun kasmojes edes.

20. O HERRa! heidän anna pelmosas py:
hyä, Ja karsiwäisest aina sun tahtoos tytyä,
Että he tain säädyn alla sinua palvelisit, Ja
sinull Pyhä HERRa kiitosta weisaisit.

